

~~Mesa General de Negociació dels empleats/des públics, 7 abril 2016~~

Work in progress?

Dijous, 7 d'abril, a les tres de la tarda, estava convocada una reunió de la Mesa General de Negociació dels empleats/des públics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, per tal de desencallar —o no— el *timing* del pagament del que se'ns deu de la paga "extra" de 2012.

Interferències madrilenyes

A les 12 del matí, però, vam rebre un comunicat del govern pel qual se suspenia la convocatòria. La raó, verbalitzada, era que l'escenari havia canviat arran de l'escrit del Sr. Montoro dirigit el mateix dia a les hisendes "autonòmiques".

El govern de Madrid obliga a la Generalitat —i a la resta de governs "autonòmics" sense hisenda pròpia— a ajustar la despesa aquest any —2016— mitjançant la disminució del pressupost en la quantia en que les administracions "autonòmiques" van superar el dèficit l'any passat.

Davant aquesta situació de paràlisi de la negociació, la IAC presenta la següent anàlisi de la situació i formula la seva proposta per continuar endavant

La raó de tot plegat

Ideologies i polítiques iguals ...

Des de la IAC sostenim que les polítiques econòmiques del govern estatal i del de la Generalitat no difereixen en un objectiu polític: sortir de la crisi gràcies a què el cost de la mateixa la paguem els treballadors i treballadores i les classes populars, mitjançant retallades en tots els àmbits que afecten a les polítiques públiques relatives a les relacions laborals, a la protecció social i a inversions en infraestructures.

Recordem, per exemple, que la reforma laboral, iniciada pel PSOE, va ser aprofundida i aprovada conjuntament pel PP, CDC i UDC.

Evoquem que tots dos governs apliquen retallades en la sanitat, en l'educació i en els serveis socials, ja sigui apujant les taxes, ampliant les ràtios, incrementant els criteris d'accés a determinats serveis o, pitjor, eliminant la possibilitat de dit accés, limitant els pressupostos amb el

resultat que es té el dret però no l'actuació derivada del mateix (principalment pel que fa a la llei de la "dependència"), aprofitant totes les oportunitats per

privatitzar o externalitzar serveis i obligant a un sobreesforç al personal que presta aquests serveis, aprofitant-se de l'alt grau de professionalitat, responsabilitat i implicació que posseïm els empleats i empleades públics.

Ambdós governs són, llavors, fidels executors de les polítiques públiques, econòmiques i socials, que empeny la Unió europea, de forma no ja acrítica sinó entusiasta, i felicitant-se de ser els "primers" de la classe, amagant-les amb retrets creuats.

... amb estratègies de poder diferents ...

Així, el govern de dretes de la Generalitat ha aprofitat aquestes polítiques econòmiques per mantenir intactes dos objectius. Un, consubstancial amb la seva naturalesa ideològica de classe, consistent en acceptar-les per consolidar l'espòli a les classes populars i treballadores i, dos, consubstancial amb la seva estratègia per mantenir l'hegemonia social i el control del procés soberanista, consistent en rebutjar-les, responsabilitzant al govern estatal, per consolidar, justament, dita posició preeminent d'hegemonia i control. No és una contradicció entre objectius, és dialèctica, i de la bona, ja que totes dues coses són versemblants, tan certes com la demagògia que s'utilitza per negar una o altra.

I el mateix, de forma passiva, fa el govern de dretes estatal. Aplica aquestes polítiques restrictives perquè estan al seu ADN i argumenta la seva defensa, atiant un suposat malbaratament pressupostari de les "autonomies" que impedeixen "sortir de la crisi".

... i tàctiques perverses ...

Ara, en un moviment tàctic, la qüestió s'ha focalitzat en el compliment del sostre de dèficit de les autonomies. El govern de Madrid obliga a la Generalitat —i a la resta de governs "autònoms" sense hisenda pròpia— a ajustar la despesa aquest any 2016, mitjançant la disminució del pressupost en la quantia en què les administracions "autònoms" van superar el dèficit l'any passat.

El cert és que el Sr. Montoro —el govern del Sr. Rajoy, per ser més clars— centrifuga el dèficit vers les autonomies, amb la clara intenció de buidar (no de competències, que també) de capacitat de decisió política sobre els seus pressupostos. I negar la capacitat de decisió sobre els pressupostos equival a negar el poder polític.

El cert és que el Sr. Junqueras —el govern del Sr. Puigdemont (des del 23 d'abril és Carles únicament) per ser més clars— no utilitza tot el marge de què disposa (des d'apujar l'impost de successions fins a racionalitzar la despesa o renegociar el deute) i s'amaga darrera l'escanyament que efectua el govern estatal per defugir les seves responsabilitats.

... que perjudiquen a tothom ...

En aquestes circumstàncies quedem atrapats en el seu joc. No podem caure en una conclusió senzilla (no ens importa res de tot això i només volem saber "què hi ha d'allò

meu?) ni tampoc en una espècie de bucle melancòlic a l'espera que la situació s'aclareixi, ja que tots dos són culpables en proporcions quasi equivalents.

... i sobre les que cal deixar clar el nostre posicionament

Primer, que el veritable responsable de la situació actual, és el govern estatal i, per tant, cal recolzar les accions polítiques i jurídiques que el govern de la Generalitat —i de la resta d'"autonomies" sense hisenda pròpia— facin contra la pretensió del Sr. Montoro d'escanyar els pressupostos i de pas, *last but not least*, reduir encara més la qualitat de vida de la ciutadania.

I, **Segon**, que aquest recolzament no eximeix al govern de la Generalitat de les seves responsabilitats vers els acords presos en el Parlament i, per tant, pal·liar les injustícies comeses vers el personal de l'Administració de la Generalitat.

Per tant,

- Denunciem** els atacs del govern estatal vers la capacitat de decisió pressupostària de la Generalitat de Catalunya.
- Creiem** necessari programar accions de comú acord per defensar la dignitat de l'acció política de la Generalitat pel que fa a l'activitat pressupostària, com a part de la defensa de la dignitat de la ciutadania i la millora de les condicions de vida.
- Demanem** que la Generalitat sigui conseqüent amb aquesta realitat, faci honor a les seves responsabilitats i, per tant, a pesar de tot, iniciï d'una vegada la negociació global de totes les qüestions pendents en referència amb la recuperació de part dels drets perduts dels empleats i empleades públics, amb lleialtat, sense exclusions ni blocs tancats (cal parlar de totes les qüestions alhora), com a resposta inequívoca, tant de la Generalitat, com dels sindicats —almenys per part de la IAC—, de consolidar una línia d'acció en positiu, per la qual, es pugui combinar —dialècticament— els diferents interessos en benefici de tothom.

Eppur si muove? (Work in progress?)

Esperem que en la primera quinzena de maig, després de les reflexions corresponents, el govern i els sindicats ens tornem a seure per desencallar les qüestions pendents. D'entrada, el dies de vacances addicionals, a petició de molts caps de servei de personal (RRHH en el seu argot) que demanen solucionar aquesta qüestió urgentment.

* A la reunió no celebrada, la IAC i la resta de sindicats volíem posar sobre la taula una qüestió central. Ens expliquem: A l'anterior reunió, el govern es va negar a negociar la resta de qüestions pendents fins a resoldre la de la paga del 2012. És a dir, no vol parlar del complement de les IT, del FAS, etc.

Nosaltres consideràvem que aquesta posició impedia avançar en la consecució d'un acord global, en què, depenent de tot el que es parlés, podríem modular el calendari de devolució de la part que falta del robatori de la paga "extra" de 2012.

Problemes que es pateixen en silenci

Ni urgent ni important pel Govern

A banda dels “grans temes” com el sou, les pagues extres, els dies de permisos, etc. hi ha un munt de qüestions problemàtiques a l'Administració de la Generalitat que, tot i ser importants i greus per les persones que les pateixen, no arriben mai a resoldre. Des de

— el llarg temps que passa entre concursos de trasllats (en alguns casos, una dècada)

— les vacants que es publiquen a l'ATRI i que, moltes vegades, tenen nom i cognom assignat.

— la llarga espera en millorar el nivell de treball que es té.

— consolidar el grau mitjançant altres mètodes que no sigui el transcurs del temps (manca carrera administrativa, valorar la formació, etc.)

— mètodes d'accedir a interinatge des de les persones funcionàries de grups i cossos baixos.

— discrecionalitat de l'administració en els nomenaments d'adscripcions provisionals i el seu corol·lari, el temps que transcorre fins que surt a concurs (si és que surt!)

Un d'aquests temes, el de l'adquisició i consolidació de grau va ser tractat a la reunió de la Mesa Sectorial.

D'entrada hi ha una fórmula senzilla que és el transcurs del temps. L'altra fórmula, també senzilla, es gràcies a cursos, a complir determinats requisits, a tenir mèrits i aptituds en funció de l'experiència i com a resultat de l'aplicació de l'anomenada carrera professional horitzontal.

Aquesta segona fórmula té dos problemes per dur-se a terme. Un de petit. Aquestes previsions legals exposades en el paràgraf anterior necessiten un desenvolupament, així mateix legal, en el cas de l'EBEP, però sobretot, reglamentari. I, per últim seria necessari negociar amb els representats del personal dites normatives.

Res que no es pugui solucionar en un any, més o menys si hi ha voluntat. Per què, llavors, portem més de 8 anys sense aquest desenvolupament?

Minúcies sense importància

Rau aquí el segon problema, el gros. El govern no està per la feina, no l'interessa. Està més per altres coses, pel directiu públic, pels eixos de reforma, per la col·laboració públic-

privada i per altres aspectes de nom grandiloqüent i contingut eteri.

Hem fet l'esforç de llegir totes les competències i funcions de la direcció general de Modernització i Innovació de l'Administració i de les àrees d'Organització de l'Administració i del Sector Públic, de Planificació i Anàlisi de Recursos Humans i Difusió i de Recursos Econòmics i Eficiència del Sector Públic i no hem trobat cap referència a tasques relacionades amb la iniciativa o l'impuls (què bonica paraula!) de desenvolupar la carrera administrativa horitzontal en el sentit que les lleis existents demanen des de fa gairebé 20 anys (19 anys per ser exactes, ja la Llei 8/1997 que obligava a fer el que després seria el DL 1/1997 és del 23 de juny de 1997). Pel govern són minúcies sense importància.

Reunió rere reunió, Funció Pública ens manifesta que li manca personal per abordar les tasques, que tenen problemes informàtics. Per què les persones que estan tot el dia planificant, pensant ocurrencies i traçant línies estratègiques d'alta volada no trepitgen el dia a dia? Per què no passen a treballar en la gestió quotidiana de la direcció general de Funció Pública?

Problemes que es pateixen en silenci

Els problemes que es pateixen en silenci, que s'arrosseguen anys i panys, que tenen una arrel en l'absència de gestió i d'acció dels òrgans competents, són matèries que els sindicats portem a la Mesa Sectorial i que afecten a més o menys persones però que s'enquisten eternament sense solució.

Cal posar el patiment quotidià a l'agenda

Des de CATAC – IAC considerem que cal introduir en l'agenda totes aquestes “petites” qüestions que es pateixen en silenci, que sumades conformen, paradoxalment, gran part del grau de (in)satisfacció amb que tanquem la nostra jornada laboral. Que, al contrari que expressa Banský, no cancel·lin els nostres somnis més propers.

Us animem, doncs, a fer-nos partícips d'aquests petits problemes, ja que ben tractats i documentats, són matèria de negociació en la Mesa Sectorial. Que ningú pensi que és un problema personal. Endavant.

El paradigma de les comissions

Hi ha un dit molt estès que diu que si vols que alguna cosa no es solucioni, crea una comissió per arranjar-ho. Des de l'any 2013 (i abans) hi ha una comissió al sí de la Mesa Sectorial per tractar els diferents aspectes d'una borsa de personal interí. S'han convocat reunions, s'han fet esborranys, i res ... de res. L'exemple plusquamperfet d'una comissió.

Ara, després d'un temps d'impass, s'ha convocat el grup de treball pel dia 20 de maig. Som escèptics, però a lo millor, degut a alguna conjunció astral, aquest govern deixa de contractar discrecionalment a qui vol. Atents a la pantalla.

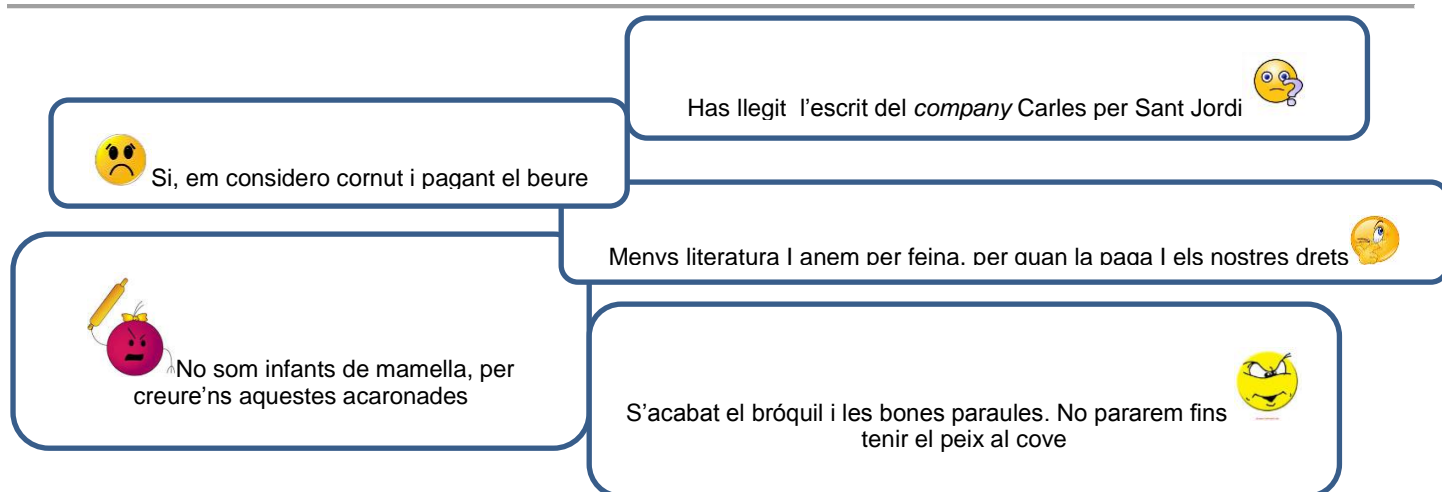
Ja que no està a l'ATRI, ho posem nosaltres

Criteri de localitat pel gaudiment de determinats permisos

Trasllat de domicili	La referència a la "residència" s'ha d'entendre referida a la localitat on té el domicili el treballador			
Si no comporta canvi de lloc de residència			1 dia	
Si comporta trasllat a una altra localitat, fins quatre dies, d'acord amb els trams següents.	Fins 15 km	1 dia	De 16 a 50 km	2 dies
	De 51 a 150 km	3 dies	Superior a 150 km	4 dies

Permís per mort, accident o malaltia greu	La referència a la "localitat" s'ha d'entendre a la localitat del lloc de treball		
Familiar 1r grau	Mateixa localitat del lloc de treball: 3 dies hàbils	Diferent localitat del lloc de treball: 5 dies hàbils	
Familiar 2n grau	Mateixa localitat del lloc de treball: 2 dies hàbils	Diferent localitat del lloc de treball: 4 dies hàbils	

Permís per hospitalització	S'entendrà que hi ha hospitalització, en qualsevol de les seves modalitats, quan així ho estableixi expressament el document del centre hospitalari		
2 dies laborables si es produeix el fet causant en el mateix municipi del lloc de treball	4 dies laborables si el fet es produeix en un municipi diferent del lloc de treball		

son abocadors fiscals, no paradisos

Al llarg de molts *cataccracs* hem intentat ser curosos amb el llenguatge, tenint present el que explicava Barthes sobre el significat i el significat. Per tant, sempre que ens hem referit a aquells territoris que afavoreixen la corrupció, principalment econòmica, els hem denominat *abocadors* fiscals per considerar més adient aquest adjectiu que el de paradís. Arran de les darreres notícies és clar que no hem aconseguit imposar la nostra tesis llingüística. Ho continuarem intentant.